

Presentació

Podem afirmar, sense por d'equivocar-nos, que el sentit de l'olfacte és el gran oblidat. La cultura occidental crea i produeix, sobretot, amb i per als sentits de la vista i l'oïda. La pintura, l'escultura, la música i els mitjans audiovisuals estan completament al servei d'aquests sentits i, si no fos per la lloable excepció dels perfums, l'olfacte romandria en l'ostracisme més absolut. No obstant això, difícilment passem cap moment de la nostra vida conscient sense que el nostre olfacte percebi cap olor.

D'altra banda, tenim un extens vocabulari que ens permet identificar i matisar qualsevol percepció visual, auditiva, tàctil o gustativa, però no ocorre així amb l'olor. Contràriament, necessitem manllevar els adjectius d'aquests àmbits de percepció per poder verbalitzar, encara que amb dificultat, els matisos i les qualitats d'una olor.

Amb aquesta exposició, l'Obra Social Fundació "la Caixa" pretén rompre una llança a favor d'aquest sentit tan oblidat que, d'altra banda, és el sentit amb més capacitat d'evocació de records llunyans, ja que la seva interrelació amb els circuits cerebrals de la memòria és realment íntima.

Un dels aspectes més singulars d'aquesta exposició és que tant les preparacions aromàtiques que presenta com els sistemes difusors que s'hi fan servir per posar aquestes aromes a la disposició dels visitants són el resultat d'un llarg procés de recerca. Diversos especialistes han treballat àrduament fins que han aconseguit que les concentracions d'aquestes essències siguin les òptimes perquè el nostre olfacte pugui apreciar les olors en tota la puresa i la magnitud.

Obra Social
Fundació "la Caixa"

Obra Social
Fundació "la Caixa"

Muguet (D. Sirerol)

Anis estrellat (A. Masó)

Hidrària romana per a essències (A. Masó)

Hi ha olors que s'ensumen tota la vida perquè s'han percebut per primera vegada un capvespre de tempesta.

(Marcel Proust, escriptor, 1871-1922)

Durant la Segona Guerra Mundial vaig observar a França que l'aroma del pa acabat de treure del forn a les quatre de la matinada podia fer aturar un "jeep" llançat a tota velocitat.

(Edward T. Hall, antropòleg, 1914)

... ningú no ha somniat mai una olor ...
el somni no té nas.

(Ambrose Bierce, periodista i escriptor, 1842-1914)

La fragància d'una flor és el resultat de la diversitat d'olors i de la volatilitat de desenes de substàncies que contenen els seus pètals. Cada una és un element bàsic d'olor invariable del principi al final de la seva evaporació.

La sortida de totes aquestes substàncies forma una "simfonia aromàtica" que comunament anomenem perfum de la flor.

Aquesta exposició posa a l'abast del visitant un ampli ventall d'essències, moltes de les quals són exòtiques i, en tot cas, difícilment accessibles.

Les essències es troben diluïdes en una combinació de substàncies especialment dissenyada per a cada cas, de manera que l'efecte final que s'aconsegueix és el més semblant possible a allò que realment es percep en la natura. No obstant això, si mai no hem olorat gessamí, mirra o almesc, és del tot impossible explicar-ne l'olor amb paraules.

Aquesta exposició és una col·lecció d'aromes seleccionades curosament entre les més importants i representatives del món: plantes, fruites, llavors, fustes, flors, aromes d'origen animal... Totes aquestes famílies d'olors estan representades en aquesta mostra per diversos dels seus màxims exponents, com ara el fonoll, la maduixa, l'anís, el ginebre de Virgínia, el gessamí o la mel. Tampoc no hi falten al·lusions a la fisiologia de l'olfacció en els éssers humans, que ens ajudaran a comprendre millor el funcionament del que potser sigui el més enigmàtic dels nostres sentits.

